

La Corb marí emplomallat (*Gulosus aristotelis.sub.desmarestii*)

Joan Sala

L'espècie és una de les dos que habiten les costes de la nostra comarca. El corb marí gros (*Phalacrocorax carbo*) ens visita durant els mesos de la tardor i l'hivern. A les acaballes de l'hivern i començament de la primavera es desplaça per criar a l'interior de la península Ibèrica, centre i nord d'Europa. Per contra, el corb marí emplomallat (*Gulosus aristotelis*) està present al nostre territori al llarg de tot l'any.

El gènere *Gulosus*, és un terme provinent del llatí, i literalment significa voraç, per la gran quantitat de xicotets peixos, d'hàbits costaners, dels quals s'alimenten aquestes aus. El nom de l'espècie *aristotelis*, el dedicà el naturalista suec **Carl von Linné** l'any 1761 al filòsof **Aristòtil**, doncs va ser un dels primers en descriure la fauna marina de l'antiga Grècia.

És propi de les costes d'Europa, on s'estén fins el nord de Rússia i zones limítrofs del nord d'Àfrica, Mar Negre, Orient Pròxim i la costa atlàntica del Marroc. Les majors colònies de cria es troben al nord de les illes Britàniques.

És un corb marí de grandària mitjana-gran, més menut que el corb marí gros, i de formes més estilitzades, amb una llargària entre 68-78 cm i uns 95-110 cm d'envergadura. De plomatge negre brillant amb reflexos violacis. La comissura del bec és groga, els ulls verds i les potes negres amb els dits palmats. Durant l'època nupcial els adults mostren una cresta corbada cap avant, les plomes dorsals amb les vores marcades, semblant a una mena d'escates. Els joves amb el plomatge marró per la zona dorsal i el ventre de color crema. No presenta un marcat dimorfisme sexual, encara que els mascles són lleugerament majors que les femelles. Es reconeixen tres subespècies, a la península Ibèrica en tenim dues: la que ocupa la costa càntabro-atlànica *aristotelis* i la subespècie *desmarestii*, exclusiva del Mediterrani. Els juvenils presenten, el primer any de vida, el ventre molt més clar que l'espècie nominal. Fora del aigua, té el costum, com la resta de les altres espècies de corbs marins, de col·locar-se sobre les roques per assecat-se el plomatge.

Essencialment marina i costanera, no s'allunya molt de la zona litoral, on ocupa exclusivament, trams de costa rocallosos.

L'alimentació és fonamentalment piscícola, encara que també pot menjar crustacis, per això s'escabussa i busseja per tal d'atrapar les seues preses. Les potes estan endarrerides, per tal d'oferir menor resistència a l'aigua quan busseja. Es mou per la costa o prop d'ella, evitant normalment aproximar-se als

Corb marí adult amb plomatge nupcial. (Autor: Juan Ma Ferreira)

assentaments humans. Colonial, encara que a la comarca els nius estan prou allunyats uns dels altres. Cria als repeus dels penya-segats marins o covetes, a una certa altura del nivell de l'aigua. La posta consta d'entre un i sis ous, normalment tres, de color blau pàl·lid, els quals diposita en intervals de tres dies. L'incubació comença amb el segon ou, per tant l'eclosió és asimètrica. Els primers polls són més grans que els menuts. Els dos sexes coven els ous, al voltant d'uns trenta dies.

De presència habitual al llarg de la costa de la Marina Alta, l'any 2006 es constatà per primera vegada, la seua nidificació a la costa del cap de Sant Antoni, dins del Parc Natural del Montgó. Va ser el primer cas de cria al territori continental valencià, doncs en eixe moment només estava present com a nidificant i resident habitual a les illes Columbrets. Posteriorment s'ha estès el seu territori a la comarca, criant també a la Granadella, Cap Prim i el Penyal d'Ifac. L'últim cens de parelles nidificants a la comarca (any 2010) es situa en 13.

Les arts de pesca tradicionals com el tresmall, calades prop de la costa, causen moltes baixes entre les poblacions de corbs marins, doncs els exemplars que es cabussen prop d'elles poden acabar enganxats i morir ofegats. També les molèsties de les embarcacions quan naveguen prop d'on viuen poden influir en l'èxit reproductor. La present espècie es caracteritza per tindre una dispersió post-reproductora que, en general és de curta distància. Durant la tardor ens poden visitar exemplars, generalment joves, provinent de altres zones de cria no molt llunyanes.